

udrydde Utugten med Ild og Sværd eller dog i alt Fald med Ris, hvorimod de ærede Forslagsstillere ville gøre Utugtserhvervet ganske straffrit. Der har endvidere i 1890 været fremsat et Forslag til Ophævelse af Prostitutionen, hvor Straffelovens § 180 heller ikke var strøgen. Det var forelagt af Berg og flere Venstremænd og blev gentaget i 1891. Det blev henvist til det samme Udvalg som Tangs Forslag og gav Anledning til den første og indtil nu tilige den sidste gennemførte Behandling af Sagen her i Tinget. Den begyndte i temmelig stor Forvirring, idet Udvalget delte sig i ikke mindre end 5 Mindretal (og slet intet Flertal), som hver for sig anviste den Udvej, de nu fandt passende. Der faldt mange interessante Udtalelser ved 2den Behandling, af hvilke jeg kun skal nævne en enkelt af det ærede Medlem for Stubbe-købing (N. J. Larsen), som endnu har Sæde her i Salen. Han erklærede, at det var hans Overbevisning, at hvis man vilde ophæve § 180, vilde vi faa vore Gader og Pladser oversvømmede af offentlige Kvinder, og advarede i indtrængende Udtryk mod at følge den Vej, Forslagsstillerne havde anset for den rette. Ved 3dje Behandling klarede Forholdene, saa der kom en ret betydelig Majoritet for et Forslag, som udtrykkelig satte Straf for Utugtserhverv, og som altsaa gik den modsatte Vej af den, man nu vil gaa. Siden har der ikke været noget oppe om denne Sag før i forrige Samling; det da fremsatte Forslag skal jeg ikke minde videre om, det er jo i frisk Erindring, og jeg har allerede berørt, at det i alt væsentligt er det samme som det nu foreliggende Forslag, der staar i den allerskarpeste Modsætning til det eneste Forslag, som har passeret dette Ting, Forslaget fra 1892.

En ganske lignende besynderlig Svingning i Opfattelsen, som jeg her har paa-peget hos Lovgiverne, har ogsaa fundet Sted i den saakaldte Midnatsmission, som særlig har sat sig til Opgave at bekæmpe den offentlige Prostitution. I Januar 1898 tager denne Forening Ordet for et absolut Forbud mod Utugtserhverv og anbefaler som foreløbig Forholdsregel derimod en af Borgerrepræsentationen med alle Stemmer mod 2 vedtagne Adresse om, at offentlige Fruentimmer ikke maa færdes paa Gaden fra Lygtetænding til Kl. 11 om Aftenen. I Januar 1899 ankes der over, at Skøger uhindret kunne færdes paa Vesterbros Kafeer m. m., medens det anføres som et Fremskridt, at de ikke mere maa gaa op og ned paa Strøget og paa

Vesterbro, og det beklages kun, at dette Forbud ikke er sikret ved Lov. Der er jo meget god Samklang mellem disse to Udtalelser, men faa Maaneder efter, i September 1899, er Foreningen kommen til en helt anden Overbevisning, den nemlig, at det Forbud, den selv har foreslaaet i 1898, det absolutte Forbud og Straffen for Utugtserhverv er uretfærdigt, og at dette Erhverv tværtimod bør være straffrit, hvoraf endvidere med Nødvendighed følger, at det Forbud mod Skøgers Færden paa Gader og Stræder, som man for nogle Maaneder siden ønskede fastslaaet ved Lov, nu ønskes ophævet ved Lov. Der tages kun en ganske lille Reservation med Hensyn til Skøgers Bolig, en Reservation, som nærmest maa opfattes som et Ønske om, at de utugtige Kvinder maatte gøres husvilde. — Man kunde ikke have saa meget imod, at de færdedes paa Gaderne, naar de bleve jagte ud af Husene; det vilde ved en saadan Ordning, i alt Fald ved Vinter-tid, være temmelig umuligt for dem at klare sig. Men den ærede Ordfører har jo oplyst, at saadant ikke har været Tanken, at man kun har benyttet en ubehjælpssom Udtryksmaade. Selv om man imidlertid gik den Vej, som ogsaa her i Tinget flere Gange er bleven anbefalet, og som skal være fulgt i Glasgow, at man forbød Hus-ejerne at udleje deres Huse til offentlige Fruentimmer, vilde det i øvrigt ikke paa nogen Maade umuliggøre Prostitutionen. Det vilde kun føre til en Udvikling af Andelstanken eller Pavillonsystemet. Der vilde ikke være noget som helst i Vejen for, at man kunde komme over dette.

At de tidligere Forslag, som gik ud paa ikke paa nogen Maade at taale Utugtserhvervet, at straffe det, forfølge det ved Lovens Arm, maatte nødvendiggøre Prostitutionens Ophævelse, er noget aldeles selvfølgeligt. Afløser man Tilsynet med prohibitive Foranstaltninger, forfølger man Skøgerne paa enhver Maade, gør man Jagt paa dem, tillader man ikke, at de eksistere, saa har man ikke nogen Brug for et Kontrolsystem, man straffer dem simpelthen. Det er klart, og det er der for saa vidt ikke noget at sige til. Spørgsmaalet er kun, om denne Ordning passer for det Samfund, vi leve i, et Samfund, hvori den enevældige Konge for snart 100 Aar siden maatte sige Pas og spille fallit, idet han hævede Straffen for Lejermaal, et Samfund, hvor man vel nok tør sige, at den almindelige Opfattelse har udviklet sig saaledes nu, at det er tvivlsomt, om i alt Fald i store Kredse af Befolkningen Utugt